

**Малинівська сільська бібліотека – філіал
Чернігівська районна ЦБС**

**Сценарій свята
української пісні**

**Українська пісня
єднає нас**

с. Малинівка – 2014

*А пісня – це душа.
З усіх потреб потреба.
Лиш пісня в серці ширить межі неба.
На крилах сонце сяйво їй лиша.
Чим глибша пісня, тим ясніш душа.*

Іван Драч

**Малинівська сільська бібліотека – філіал
Чернігівська районна ЦБС**

**Українська пісня
єднає нас**

**Сценарій свята
української пісні**

с. Малинівка – 2014

ББК
78.3
У 41

Українська пісня єднає нас : сценарій
свята української пісні / Малинівська сільська
бібліотека-філіал, Чернігівська районна
централізована бібліотечна система ; упоряд.
О.М.Ковальова. – Малинівка, 2014. – 24 с. : фот.

Малинівська сільська бібліотека-філіал
Чернігівської районної ЦБС представляє
сценарій свята української пісні «Українська
пісня єднає нас».

Упорядник О.М.Ковальова, бібліотекар
Малинівської сільської бібліотеки-
філіалу Чернігівської районної ЦБС
Комп'ютерний набір О.М.Ковальова

с. Малинівка
Чернігівський район
2014 р.

Українська пісня... Це частина духовного життя народу і вона не залишає його ні в радості, ні в смутку, крок у крок слідує за ним від дитинства до старості. З піснею на вустах він відзначає свята, прикрашає народні обряди, славить свої перемоги.

З піснею ми відчуваємо красу життя. Пісня криє у собі силу уяви та багатство щирих переживань, стає джерелом натхнення. Вона проходить крізь довгі століття, щоб сьогодні причаровувати переливами дорогіцинних самоцвітів... І у пам'яті зринають пророчі слова Тараса Шевченка:

**Наша дума, наша пісня
Не вмере, не загине.
От де, люди, наша слава,
Слава України.**

Українська пісня

Єднає нас

Сценарій свята

**Олена Ковальова, бібліотекар
Малинівської сільської
бібліотеки-філіалу ЦБС**

Мета: Сприяти популяризації прекрасного скарбу, створеного художнім генієм народу – української пісні, прилучати користувачів бібліотеки до світу її краси.

Обладнання: Святково прибрана зала бібліотеки у стилі української світлиці з розгорнутою експозицією «У пісні встає Україна моя». Лунають українські пісні у фонозапису.

Читець (на фоні ліричної мелодії):

Завжди у селах наших так було –
Після закінчення, та і під час роботи,
Піснями наповнялося село,
Бо пісня проганяє всі турботи.
І в довгій зимові вечори,
І в літній короткі теплі ночі,
Завжди мої співали земляки –
Про козаків, калину, карі очі...
Згадаємо ж давайте у цю мить,
Що українці – це народ співучий,
Ніщо не може нашу пісню зупинить,
Наповним піснею наш край квітучий!

Роман Бойчук

Бібліотекар : Щиро вітаємо вас, шановні друзі, гості нашого свята! Ми всі – представники великої родини нашої матері-Батьківщини. Родина до родини – то і є народ, то і є наша Україна.

Могутня ріка бере силу з маленьких джерел, так і наша культура збагачується за рахунок родинної історичної спадщини – української пісні. Пісня є наш духовний скарб, який єднає нас, стирає кордони, розповідає світові про велич нашого співучого народу. Мовою пісні гортаємо сторінки історії.

Заспівай родину,
Щоб усе збулося!
Щоб у нашій хаті
Лиш добро велося!

Бібліотекар: Україна – це тихі води і ясні зорі, земні сади, білі хати, лани золотої пшениці, медові та молочні ріки. Україна – розкішний вінок із рути і барвінку, вишневий сад,

туман над яром і десь далеко за гаєм переливи дівочих голосів. Україна – край гарячої любові до волі, до свого народу, до своєї землі. Все це збереглося в пісні, яка передається нам з покоління до поколінь.

Звучить пісня «Не цурайся пісні» (сл. М. Федунець; муз. В. Кравчук)

Бібліотекар: Існує прекрасна легенда. Бог вирішив наділити народи талантом. Одні отримали елегантність та красу, інші дисципліну і порядок. Хтось – здатність до торгівлі, а хтось – до музики. Обдарувавши усіх, подивився Господь і раптом побачив у куточку дівчину.

Вона була боса, одягнута у вишивану сорочку, руса коса переплетена синьою стрічкою, а на голові – багряний

віночок з червоної калини.

- Хто ти? Чого плачеш? – запитав Бог.

- Я – Україна. А плачу бо стогне моя земля від пролитої крові і пожеж. Вороги знущаються з моїх дітей, удів і сиріт, у своїй хаті немає правди й волі.

- Чого ж ти не підійшла до мене раніше? Я всі таланти вже роздав. Як завадити твоєму горю? Є у мене неоцінений дар, який уславить тебе на весь світ. Це пісня.

Взяла дівчина Україна дарунок, притиснула міцно до серця. Поклонилася Всевишньому і понесла пісню в народ. З тих самих пір співають люди пісню, лікують нею серця, просвітляють уми, чарують душу.

Бібліотекар: Хто має такі пісні, тому нічого боятися за своє майбутнє. Скільки в них краси і грації, скільки дужого і молодого почуття.

Ми щасливі, що народилися серед народу з такою багатого душею, народу, що вміє так відчувати свої радощі й чудово виливати свої думи, свої мрії, почуття у пісню.

Читець: Коли пісні мого краю
Пливуть у рідних голосах,
Мені здається, що збираю
Цілющі трави я в лугах.

В піснях і труд, і даль походу,
І жаль, і усміх, і любов,
І гнів великого народу,
І за народ пролита кров.

В піснях дівоча світла туга
І вільний помах косаря,
В них юність виникає друга,
Висока світиться зоря.

Бібліотекар: Співаючи, ми зазираємо у нашу історію, у минуле, намагаючись обережно побачити картини народження української нації. Коли звучить пісня, то серце наповнюється почуттям любові до рідного краю, до свого народу, до України.

В кожній пісні відчувається українська душа, українська вдача, віра, надія й любов. Пісня єднає людей духовно, несе заряд енергії, добра та любові.

Звучить пісня: «Рідна земля» (муз. і сл. С. Желєзняка)

Бібліотекар : Розмаїття українських пісень вражає. Жодна країна світу не має такого автентичного скарбу як ми з вами. Радісні, сумні, жартівливі, героїчні, обрядові – всі вони прекрасні. Українська пісня це втілення чогось квітучого, безсмертного.

Звучить віночок українських народних пісень

Бібліотекар: У піснях ми чуємо славу історію минулого. Козак – душа співоча. Пісня супроводжала його всюди. Воїни, що віддавали свою силу, честь та славу в ім'я рідного народу – славне запорозьке козацтво. Степові лицарі – так трепетно називали їх в народі. Пам'ять про

козацтво збереглося в легендах, думках, переказах. Навіть у наш час, щоб підкреслити чоловічі якості юнака, говорять – гарний козак.

Читець:

Козацький дух – дух вічної стихії
Утілений в привілля степове,
Допоки світу – він не постаріє –
Він в заповідях нації живе!

Бібліотекар: Пісня єднає рід, зв'язує покоління. З дитинства, з маминих вуст, ми чуємо першу свою пісню, колискову. Веде вона нас в широкий світ життя, яке дбайливо вишите на рушникові маминими руками.

Давно не були дома? Може стежина вже заросла травою і висохла черешня, посаджена дбайливою маминою рукою? А в серці біль, жаль за тим, що вже не повернеться ніколи.

Читець 1: Чому, сказати й сам не знаю

Живе у серці стільки літ
Ота стежина в нашім краю
Одним одна біля воріт.
Де ти, моя стежина,
Де ти моя єдина?
Ота стежина в ріднім краї –
Одним одна біля воріт.

Читець 2:

Отаке завжди у світі –
Виростають наші діти,
Рідну хату покидають
І свою сім'ю плекають.
Й може в пізнюю годину,
Маючи свою дитину,
Зможуть з ніжністю згадати,

Як колись співала мати,
Як до серця пригортала,
Обнімала цілувала,
З трепетом перехрестила,
На життя благословила.

*Звучить пісня: «Рідна мати моя»(сл. А. Малишка,
муз. П. Майбороди)*

Читець:

Приїжджайте частіше додому,
Щоб не мучила совість потому.
Ні грошей не привозьте, ні слави –
Будьте з рідними ніжні й ласкаві.
Бо не вічні ні батько, ні мати,
Завтра можете їх не застати.
Очі їхні – любов та благання,

Синій смуток горить з-під повік,
Кожна зустріч – не мов би остання,
А розлука – неначе навек.
Біль утрати сумління нам палить,
Все життя їх – святиня для нас,
Бо батьки переходять у пам'ять,
Не лишають до смерті вже нас.

*Звучать пісні: «Мамина коса» (сл. І. Чернецького,
муз. В. Хорт), «Мальви»(муз. В. Івасюк, сл. Б.Гура)*

Бібліотекар: Серед плеяди українських авторів одне із почесних місць належить композитору, основоположнику української естради Володимирі Івасюку. Автор ста пісень, п'ятидесятирхох інструментальних творів. В цьому році йому виповнилося б 60 років.

В далекі 70-ті роки в ефір ввірвалася мелодійна українська пісня «Червона Рута».

Її підхопила відразу вся країна й понеслась вона у далекій світовий простір і до цього часу залишається

візитною карткою України.

Звучить пісня «Червона Рута»

Бібліотекар: Доля українського народу має багато трагічних переплетінь. Його сини та дочки в силу обставин часто були змушені покинути рідну землю. Але пам'яттю, яка пов'язує їх з батьківщиною, є пісня. Врешті народ співає пісні, щоб не забути мову, свою родину, своє коріння. Ми звикли, що символами українського народу є дім, поле, храм. Але душею українського народу залишається пісня – диво дивнеє.

А пісня – це душа народу. З усіх потреб потреба.

Лиш пісня в серці ширить межі неба.

На крилах сонця сяйво їй лиша

Чим глибше пісня, тим ясніш душа...

Звучить пісня «Стежина» сл. А.Малишко, муз.

П.Майборода

Бібліотекар: Хочеться вірити, що народ, який піднімається з колін історії, встане на повний зріст, розправить свої крила і залунає наша українська пісня, і попливе її дзвін

далеко, далеко над землею.

Читець:

Я слухаю дзвони на Лаврський горі
Дивлюсь на софіївські бані
І вірю в народ, що живе на Дніпрі,
І сили його нездоланні.

Бо як би я людство усе не любив,
Повторюю з гордістю сина:

Для мене лишається дивом із див
Моя Україна!

*Звучить пісня «Мова єднання» (сл. і муз.
О. Самойдюка)*

Віночок поезій про українську пісню

Роман Бойчук

Завжди у селах наших так було –
Після закінчення, та і під час роботи,
Піснями наповнялося село,
Бо пісня проганяє всі турботи.
І в довгії зимові вечори,
І в літнії короткі теплі ночі,
Завжди мої співали земляки –
Про козаків, калину, карі очі...
Весь час жилося тяжко на селі,
Та пісня душу людям зігрівала,
Пісень співають навчали дочок матері,
Батьки синів співають пісень навчали.
Століттями склалися пісні –
Пісні народні – жартівливі і серйозні,
Вони єднали в мирі й на війні,
Звучали на весіллі і в поході.
Що ж сталося? Чому в наш час не так?
Невже нам жити важче, аніж предкам?
Чому ж пісні сьогодні в селах не звучать
Про козаків, про чорнобривці, чорну редьку?
Згадаємо ж давайте у цю мить,
Що українці – це народ співучий

Ніщо не може нашу пісню зупинить,
Наповним піснею наш край квітучий!

Надія Красоткіна

Народна пісня, дума чи романс
У душу ллється і заповоняє.
Та заворожує, чаклує нас,
І в саме серце раптом проникає.
Сльоза накопиться, не зупинить...
Десь винирне з душі неждано.
Услід за піснею душа летить...
А серце рветься невблаганно.
Так солодко тоді душа щемить,
А музика, мов хвиля, нагортає.
Струна чарівна в серці забринить
І ні для чого місця більш немає...
А хвиля музики несе удаль.
В ній розчинитись хочеться й летіти.
У музиці життя, любов, печаль,
Й душа стає, немов тендітні квіти.
Народна пісня... Не страшний їй час!
У ній звучання рідні й позитивні...
Вона живе у кожному із нас,
Мабуть-таки, на генетичнім рівні.

Є край, де найкращі у світі пісні,
І цвітом чарує калина,
Де сонечко вперше всміхнулось мені,
Де дім мій – моя Україна!

Під рідним небом жайворон співа,
Я б рада знати тих пісень слова.
Я слухала: співала та пташина
Одне святеє слово : «Україна».

На ріднім полі шепчуть колоски,
Я рада б знати тихі їх думки.
Я б слухала, як кожна колосина
Шептала тихо слово «Україна»

У ріднім краї зелен гай шумить,
Я рада знати, про що він мріє-снить.
І чула я , як кожна деревина
Шуміла ніжно слово «Україна!»

О, Боже, дай повік любити край,
Де квітка, пташка і зелений гай,
Де вірна тій землі дитина
Живе єдиним словом – «Україна!»

Кружляй же завжди, пісне, на орбіті,
Брини й мужай, в різноголоссі нот,
Про рідний край і нашу пісню в світі
Не забувай, співучий мій народ!

Бо без пісні не буває сонця,
Бо без пісні не буває цвіту,
Хто забуде материнську мову,
Той сліпим блукатиме по світу!

Дні дитинства, наче плин води,
Проліта дитинство, так у спадок
Зостається материна пісня, повна згадок,
Пам`ять зостається назавжди.

Пісне! Велична рідна пісне!
В тобі є все: і древня наша слава,
Володимира хист і мудрість Ярослава,
І наших прабатьків ворогування злісне.
І Богдана розвага,
І Богуна відвага

І Дорошенка розум, і хитрощі Мазепи,
І гомін гір, і блискіт зір,
І шум лісів, і розмова степу.
І материна любов, і жар палкий кохання
За свободою жаль і мрії про свободу.
І весь наш біль, всі наші сподівання.
Ти – дзеркало душі. Країни та народу!

Україна моя починається,
Там, де туга моя кінчається.
Край дороги, як пісня чаїна,
Починається Україна.
Україна моя починається
Там де доля моя усміхається
І як пісня, як спів солов'їний,
Не кінчається Україна

Такого сплеску в музиці і слові
Вогню такого не передаси,
Нічим, крім пісні, посестри любові,
Криниці невичерпної краси.
Буває пісня тугою налита,
І туга душу наскрізь пропече
Бува така, що наче серед літа

Срібляста річка в синю даль тече.
Вона – любов, вона – печаль і втіха
Жива вода на виразки душі
Поки живе – убереже від лиха
Понад стежками тихі спориші.
То вже здавен:
Лиш пісню розпочни –
Її підхоплять, аж у полі тісно...
Вкраїнський хліб тому такий смачний,
Що він завжди замішаний на пісні

Котилась ніжно – тепла пісня
І голос лагідно тремтів...
Ми із тієї пісні вийшли
На сто доріг, в полон світів.
Пішовши з рідного порога,
У сонячні й негожі дні
Ніколи не мина нас
Мамина підмога
Проспівані тобі її пісні.

Для заміток

Для заміток

